

Richelle Mead

VAMPÝRSKÁ
AKADEMIE

STÍNEM POLÍBENÁ

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

STÍNEM POLÍBENÁ

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

STÍNEM POLÍBENÁ

RICHELLE MEAD

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2008 by Richelle Mead
Translation © Katrin Mekki 2010, 2022
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2023
Cover Illustrations © Adéla Stopka, 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2023
Z anglického originálu *Vampire Academy – Shadow Kiss* přeložila Katrin Mekki
Editor Jan Pavel
Ilustrace na obálce Adéla Stopka
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0563-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.cz

Pro Kat Richardsonovou,
která je velmi moudrá.

Jako vždy nemůžu dostatečně vyjádřit svou vděčnost přátelům a rodině, kteří se mnou absolvovali všechny ty vzlety a propady, jež provázají psaní knihy – obzvlášť tak silné, jako je tahle. Mnoho díky patří Davidovi a Christině za jejich rychlé čtení a připomínky; I. A. Gordonovi a Sherry Kirkové za pomoc s ruštinou; Synde Kormanové za pomoc s rumunštinou; mému moudrému agentovi Jimu McCarthymu, který pro mě dělá spoustu obtížných věcí; redaktorům Jessice Rothenbergové a Benu Schrankovi za jejich rady; autorům z Team Seattle za rozptýlení a povzbuzení a Jayovi za nekonečnou trpělivost... a dokonce i za to, že občas vymyslel dobrý vtíp.

PŘEJÍŽDĚL MI PRSTY PO ZÁDECH, a ačkoli při tom nevyvíjel žádný tlak, celým tělem mi probíhaly záchvěvy. Pomalu klouzal dlaněmi až k mému břichu a nakonec mi položil ruce na boky. Cítila jsem, jak se mi rty tiskne ke krku, těsně pod uchem. Políbil mě na to místo a pak znovu a znovu...

Odrhl rty od mého hrdla, políbil mě na tvář a pak konečně našel moje rty. Líbali jsme se a tiskli se k sobě co nejbliž. Krev mi vřela v žilách. V tu chvíli jsem si připadala živá jako nikdy dřív. Miluju ho, miluju Christiana tak moc, že –

Christiana?

To ne.

Částí své mysli jsem si uvědomovala, co se děje – a bylo to k naštvání. Jenže druhou částí mysli jsem si to stále užívala a vychutnávala si to hlazení a líbání. Nedokázala jsem se od toho odtrhnout. Splynula jsem s Lissou natolik, že tohle se teď skutečně dělo mně.

Ne, řekla jsem si skálopevně. Tohle není skutečné – ne pro tebe. Vypadni odtud.

Ale jak bych mohla poslouchat hlas logiky, když jsem měla celé tělo v jednom ohni?

Ty nejsi ona. Tohle není tvoje hlava. Vypadni.

Jeho rty. Na světě teď neexistovalo nic jiného než jeho rty.

To není on. Zmiz!

Ty polibky byly přesně stejné, jak jsem si je pamatovala, když jsem byla s ním...

Ne, tohle není Dimitrij. Vypadni!

Dimitrijovo jméno na mě zapůsobilo, jako by mi někdo chrstl do obličeje ledovou vodou. Vypadla jsem.

V posteli jsem se posadila a najednou jsem si připadala klidná. Pokusila jsem se skopnout ze sebe deku, ale namísto toho se mi do ní jen ještě víc zamotaly nohy. Srdce mi v hrudi divoce bušilo a já se snažila zhluboka dýchat, abych se uklidnila a vrátila se do vlastní reality.

Časy se nepochybně změnily. Kdysi mě ze spánku budily Lissiny noční můry. Teď její sexuální život. Říct, že mezi těmi dvěma druhy snů je jen malý rozdíl, by nebylo moc výstižné. Naučila jsem se odstínit její milostný život – alespoň když jsem byla vzhůru. Tentokrát mě ale Lissa s Christianem (nevědomky) převezli. Ve spánku moje psychická obrana moc nefungovala, takže jsem poutem cítila silné emoce své nejlepší kamarádky. To by samozřejmě nebyl problém, kdyby ti dva byli v posteli jako normální lidi – a když říkám „být v posteli“, míním tím „spát“.

„Bože,“ zabrblala jsem a spustila nohy z postele. Přemohlo mě zívnutí. Copak Lissa s Christianem neudrží ruce od sebe aspoň do nějaké přijatelné denní doby?

Ještě horší než tohle probuzení ale byly moje pocity. Nic z toho se samozřejmě nestalo mně. Mě nikdo nehladil ani nelíbal. Jenže moje tělo to postrádalo. Už je to tak dávno, co jsem se naposledy ocitla v podobné situaci. Byla jsem vzrušená a rozpálená. Bylo to stupidní, ale náhle jsem zoufale zatoužila, aby se mě někdo dotýkal – nebo mě aspoň objal. Rozhodně ale ne Christian. Vybavila jsem si jeho rty při tom polibku. V rozespalosti jsem myslela, že mě líbá Dimitrij.

Vstala jsem a nohy se mi třáslly. Byla jsem nervózní a... smutná. Smutná a prázdná. Potřebovala jsem se projít, abych se zbavila té divné nálady, a tak jsem si oblékla župan, obula si pantofle a vydala se chodbou do koupelny. Opláchla jsem si obličej studenou vodou a zadívala se do zrcadla. Můj odraz měl rozčuchané vlasy a krví podlité oči. Vypadala jsem hrozně nevyspale, ale zpátky do postele už se mi nechtělo. Zatím jsem nechtěla riskovat, že bych zase usnula. Potřebovala jsem se naopak probrat a vyhnat si z hlavy, co jsem viděla.

Z koupelny jsem se vydala po schodech dolů a připadalo mi, že mám strašně lehké nohy. První patro mojí koleje bylo tiiché. Bylo skoro poledne – pro vampýry půlnoc, jelikož ti žijí v noci. Vykoukla jsem zpoza dveří a přejela pohledem halu. Byla prázdná, až na ospale vypadajícího Moroje, který seděl vpředu ve vrátnici. Nepřítomně listoval časopisem a jen tak tak se držel v bdělém stavu. Prolistoval časopis až ke konci a znovu zívł. Otočil se na pojízdňé židli, hodil časopis na stůl za sebou a začal se poohlížet po dalším čtení.

Když byl ke mně otočen zády, proběhla jsem kolem něj k dvojitým dveřím vedoucím ven. Modlila jsem se, aby dveře nezaškřípaly. Opatrně jsem je otevřela jen na škvírku, abych mohla proklouznout. Jakmile jsem se ocitla venku, co nejšetněji jsem za sebou zase zavřela. Žádný zvuk. Ten chlápek mohl postřehnout tak maximálně průvan. Když jsem vyšla do jasného dne, připadala jsem si jako ninja.

Do obličeje se mi okamžitě zakousl ledový vichr, ale to bylo přesně to, co jsem potřebovala. Ve větru se kymácely holé větve stromů a drápaly kamennou zeď koleje jako pařáty. Zpoza olověných šedých mraků vykouklo slunce, které mi připomnělo, že bych měla dávno být v posteli. V tom světle jsem mžourala. Přitáhla jsem si župan těsněji k tělu a vykročila podél budovy za roh.

Mířila jsem k místu mezi kolejí a tělocvičnou, kde jsem předpokládala, že nebude tolik foukat. Bláto na chodníku se mi vsakovalo do hadrových pantoflí, ale nevěnovala jsem tomu pozornost.

Jo, tohle je typický hnusný zimní den v Montaně, ale o to právě jde. Mrazivý vzduch mě probral a zaplašil zbytky vzpomínek na tu virtuální milostnou scénu. Navíc mě taky pevně držel v mé vlastní hlavě. Myslet na to, že je mi zima, bylo rozhodně lepší než vzpomínat, jak mě Christian hladil. Chvilí jsem tam postávala a tupě zírala na křoví. Vzápětí mě ale překvapil můj vlastní vztek, který jsem pociťovala vůči Lisse a Christianovi. Musí to být tak hezké, když si můžete dělat, co chcete, pomyslela jsem si trpce. Lissa mi často říkala, jak by si přála, aby mohla vnímat mou mysl a prožívat mě tak jako já ji. Pravdou ale bylo, že jí vůbec nedocházelo, jaké má štěstí. Neměla ponětí, jaké to je, když se vám do mysli vkrádají myšlenky někoho jiného, když prožíváte to, co on. Nevěděla, jaké to je prožívat dokonalý milostný život někoho jiného, když sami žádný milostný život nemáte. Nechápala, jaké to je, cítit lásku tak silnou, až vás z toho bolí hrudník – lásku, kterou můžete jen prožívat, ale ne vyjádřit. Došlo mi, že dusit v sobě lásku je totéž jako dusit v sobě vztek. Užívá vás to zevnitř, až byste z toho nejradši křičeli nebo do něčeho kopli.

Ne, Lissa nic z toho nechápe. Ani nemusí. Může si klidně dál pokračovat v randění, aniž by se ohlížela na to, co to dělá se mnou.

Zaznamenala jsem, že už zase těžce oddechuju, ale tentokrát proto, že jsem zuřila. Ten ohavný pocit z toho, že jsem se zúčastnila nočního dostaveníčka Lissy a Christiana, byl pryč. Namísto toho jsem už cítila jen vztek a žárlivost. Ty pocity se zrodily z vědomí, že já nemůžu mít to, co ona považuje za naprostou samozřejmost. Ze všech sil jsem se snažila tyhle svoje pocity potlačit; tohle jsem vůči své nejlepší kamarádce cítit nechtěla.

„Jsi náměsíčná?“ ozval se někdo za mnou.

Překvapeně jsem se otočila. Dimitrij mě pozoroval pobaveně a zároveň zvědavě. Zatímco jsem zuřila nad nespravedlivými problémy svého milostného života, zdroj těchto problémů si mě našel sám. Vůbec jsem ho neslyšela přicházet. To jsem teda nin-ja. A na rovinu – zabilo by mě, kdybych vzala do ruky hřebec, než jsem vyrazila ven? Rychle jsem si prohrábla svoje dlouhé vlasy, i když jsem si dobře uvědomovala, že na to už je pozdě. Nejspíš jsem vypadala, jako by mi na hlavě chcíplo nějaké zvíře.

„Testovala jsem ochranku na koleji,“ odvětila jsem. „Stojíš za houby.“

Na rtech mu hrál nepatrný úsměv. Teď už se do mě opravdu pustila zima. Nemohla jsem si pomoci a toužebně jsem hleděla na Dimitrijův dlouhý kožený kabát, který vypadal velice teple. Ani by mi nevadilo, kdyby mě do něj zabalil.

Jako by mi četl myšlenky, prohlásil: „Musí ti být zima. Nechceš můj kabát?“

Zavrtěla jsem hlavou a rozhodla se nešířit o tom, že už ani necítím nohy. „Jsem v pohodě. A co ty tady děláš? Taky testuješ ochranku?“

„Já jsem ochranka. Hlídkuju.“ Když všichni spali, strážci se střídali v hlídání areálu školy. Strigojové, nemrtví vampýři, kteří napadají živé morojské vampýry, jako je Lissa, za denního světla nevycházejí, ale neposlušní studenti – řekněme třeba takoví, co se nenápadně vyplíží ze své koleje –, to byl jak denní, tak noční problém.

„Dobrá práce,“ houkla jsem. „Ráda jsem ti pomohla otestovat tvoje úchvatné dovednosti. Už bych měla jít.“

„Rose...“ Dimitrij mě chytil za předloktí a přes veškerou zimu a vítr mi tělem projel žár. Okamžitě mě pustil, jako by si spálil ruku. „Co tady děláš doopravdy?“

Mluvil tónem, jako bych se mu snažila něco nabulíkovat, a tak jsem odpověděla natolik po pravdě, jak jsem jen mohla. „Měla jsem ošklivej sen. Potřebovala jsem na vzduch.“

„Tak jsi prostě vyběhla ven. Ani ti nepřišlo na mysl, že je to zakázané, a stejně tak tě ani nenapadlo vzít si kabát.“

„Jo,“ přitakala jsem. „Tak nějak.“

„Rose, Rose.“ Tentokrát promluvil zoufalým hlasem. „Ty se nikdy nezměníš. Vždycky se do všeho vrháš bez přemýšlení a po hlavě.“

„To není pravda,“ protestovala jsem. „Hodně jsem se změnila.“

Najednou už se netvářil pobaveně, ale spíš ustaraně. Chvilí si mě prohlížel. Občas mi připadalo, že mi vidí až do duše. „Máš pravdu, změnila ses.“

Nicméně se nad tím prohlášením netvářil příliš nadšeně. Nejspíš uvažoval o tom, co se stalo skoro před třemi týdny, kdy mě a pár kamarádů věznili Strigojové. Bylo neskutečné štěstí, že se nám povedlo uniknout – jenže se to nepodařilo všem. Můj dobrý kamarád a ctitel Mason přišel o život. V hloubi duše si to nikdy nepřestanu vyčítat, ačkoli jsem jeho vrahy zabila.

Dodalo mi to temnější pohled na život. Vlastně to dodalo temnější pohled *všem* v Akademii svatého Vladimíra, ale mně nejvíc. Ostatní si taky začínali všímat, že jsem jiná. Nelíbilo se mi, že si se mnou Dimitrij dělá starosti, a tak jsem to obrátila v legraci.

„No, nedělej si starosti. Moje narozky už se blíží. A jakmile mi bude osmnáct, budu dospělá, ne? To ráno se určitě probudím dospělá a moudrá a tak.“

Jak jsem doufala, jeho zamračený výraz se změnil v úsměv. „Ano, to určitě. Ty narozeniny máš asi tak za měsíc?“

„Za třicet jedna dní,“ odpověděla jsem hrdě.

„Je vidět, že to nepočítáš.“

Pokrčila jsem rameny a on se rozesmál.

„Předpokládám, že už máš i seznam darů, co bys ráda dostala. Tak na deset stran? Seřazeno podle důležitosti?“ Nepřestával se usmívat. Byl to jeden z jeho méně častých úsměvů, takový uvolněný a přirozený.

Už jsem se nadechovala k dalšímu vtípku, když vtom mi myslí zase probleskl obraz Lissy a Christiana. Ten smutný a prázdný pocit se mi znova vrátil. Všechno, co jsem si jen mohla přát – nové oblečení, iPod, cokoli – mi najednou připadalo tak triviální. Co znamenají materiální věci ve srovnání s tím, na čem mi záleží nejvíc? Bože, opravdu jsem se změnila.

„Ne,“ odpověděla jsem tiše. „Žádný seznam.“

Naklonil hlavu na stranu, přičemž mu do obličeje spadly vlasy, které měl až po ramena. Měl je hnědé jako já, ale zdaleka ne tolik tmavé. Moje vlasy někdy vypadaly skoro jako černé. Odhrnul si neposlušné prameny stranou, ale docílil jen toho, že mu do obličeje spadly další. „Nemůžu uvěřit, že nic nechceš. To budou pěkně nudné narozeniny.“

Svobodu, pomyslela jsem si. To byl jediný dar, po němž jsem toužila. Svobodu, abych se mohla sama rozhodovat. Svobodu milovat, koho chci.

„To je fuk,“ řekla jsem namísto toho.

„Co...“ Zarazil se. Pochopil. Vždycky mě chápal. Bylo to součástí našeho vztahu, přestože mezi námi bylo sedm let věkového rozdílu. Zamilovali jsme se do sebe na podzim, kdy se Dimitrij stal mým instruktorem boje. Jak se náš vztah vyvíjel, uvědomili jsme si, že si musíme lámat hlavu ještě s něčím jiným než jen s věkovým rozdílem. Až Lissa odmaturuje, oba se staneme jejími strážci, tudíž se nemůžeme nechat rozptylovat vzájemnými city. Naší prioritou bude ona.

To se samozřejmě snáz řekne, než udělá. Nemyslím si totiž, že naše city s Dimitrijem jen tak opadnou. Oba jsme prožili chvíle slabosti, chvíle, které skončily líbáním nebo říkáním věcí, které jsme raději říkat neměli. Poté, co jsem utekla od Strigojů, Dimitrij mi přiznal, že mě miluje a že kvůli tomu nemůže být s nikým jiným. Zároveň ale bylo jasné, že nemůžeme být ani spolu, a tak jsme se oba uchýlili ke svým starým rolím – drželi jsme se od sebe dál a předstírali, že náš vztah je striktně profesionální.

Nenápadně se pokusil změnit téma. „Klidně to můžeš zapírat, jestli chceš, ale já vidím, že mrzneš. Pojďme dovnitř. Protáhnu tě zadem.“

To mě trochu překvapilo. Dimitrij nebyl ten typ, co se vyhýbá nepříjemným tématům. Vlastně mě často dotlačil k rozhovoru o záležitostech, o nichž jsem se rozhodně bavit nechtěla. Ale rozebírat náš nefungující vztah? Do toho se mu dneska zjevně nechtělo. Jo. Věci se určitě změnily.

„Myslela jsem, že zima je tobě,“ utahovala jsem si z něj, když jsme obcházeli kolej k místům, kde bydleli strážci noviců. „Neměl bys být trochu odolnější, když pocházíš ze Sibíře?“

„Sibiř asi není taková, jakou si ji představuješ.“

„Představuju si ji jako polární pustinu,“ pověděla jsem mu po pravdě.

„Tak to je rozhodně jiná, než si představuješ.“

„Stýská se ti?“ zeptala jsem se a ohlédla se po něm. Tohle mi nikdy dřív nepřišlo na mysl. Měla jsem za to, že *každý* chce žít ve Státech. Nebo aspoň, že nikdo nechce žít na Sibíři.

„Pořád,“ odvětil zadumaně. „Někdy si přeju...“

„Belikove!“

Ten hlas se nesl po větru, odkudsi zpoza nás. Dimitrij cosi zamumlal a strčil mě za roh budovy, kterou jsme obcházeli. „Schovej se.“

Zaplula jsem za trs cesmín, které dům lemovaly. Neměly žádné plody, zato ale ostré špičaté listy, které mě škrábaly na holé kůži. Vzhledem k tomu, že mrzne, a navíc hrozí, že někdo přijde na to, že jsem v noci utekla ven, pár škrábanců bylo tím nejmenším, s čím jsem si teď lámala hlavu.

„Nemáš hlídku,“ zaslechla jsem Dimitrije o chvíli později.

„Ne, ale musím s tebou mluvit.“ Poznala jsem ten hlas. Byla to Alberta, kapitánka školních strážců. „Jen na minutku. Bude me muset nějak přehodit směny, až budeš u soudu.“

„To je mi jasné,“ prohlásil. Z jeho hlasu zaznívalo něco zvláštního, skoro až nepříjemného. „Bude to pro všechny dost náročné – zkrátka špatné načasování.“

„To ano, nicméně královna se řídí vlastním rozvrhem.“ Alberta zněla rozladěně. Snažila jsem se zjistit, o čem se to vlastně ti dva baví. „Celesta za tebe vezme hlídky a ona a Emil si mezi sebou rozdělí tvoje tréninky.“

Tréninky? Dimitrij nepovede příští týden tréninky, protože... Aha. To bude nejspíš ono. Terénní praxe. Zítra začne šestitýdenní cvičení noviců. Nebudeme mít vyučování a ve dne v noci budeme chránit Moroje, zatímco dospělí nás budou zkoušet. Těmi tréninky Alberta určitě mínila dobu, kdy na nás měl Dimitrij dohlížet. Ale o jakém soudu to mluvila?

„Povídali, že jim práce navíc nevadí,“ pokračovala Alberta. „Ale napadlo mě, jestli bys za ně nemohl vzít pár směn, než odjedeš.“

„Určitě,“ odpověděl stručně a strnule.

„Díky, dost to pomůže.“ Povzdechla. „Kéž bych věděla, jak dlouho bude ten soud trvat. Nechci být pryč dlouho. Člověk by předpokládal, že s Daškovem to půjde raz dva, jenže jsem se doslechla, že královně se moc nechce uvěznit tak významného královského.“

Strnula jsem. Mrazení, které jsem teď pociťovala, nemělo nic společného s chladným zimním dnem. *Daškov?*

„Jsem si jistý, že udělají, co je správné,“ prohlásil Dimitrij. V tu chvíli mi došlo, proč se o tom nerozpovídal víc. Nechtěl, abych to slyšela.

„To taky doufám. Snad to potrvá jen pár dní, jak prohlašovali. Hele, tady je strašná zima. Nevadilo by ti zajít na chvilku do kanceláře a mrknout se na ten rozpis?“

„Přijdu,“ odvětil. „Nejdřív ale musím ještě něco zkontrolovat.“

„Dobře. Tak zatím.“

Zavládlo ticho, takže jsem předpokládala, že se Alberta vydala pryč. Dimitrij se vynořil zpoza rohu a stoupl si před cestu. Vyskočila jsem ze svého úkrytu. Stačil mi jediný pohled na něj a hned mi bylo jasné, že ví, co bude následovat.

„Rose...“

„Daškov?“ vyjekla jsem co nejtíšeji, aby mě Alberta přece jen nezaslechla. „To jako Viktor Daškov?“

Nenamáhal se se zapíráním. „Ano. Viktor Daškov.“

„A bavili jste se o... Myslíš tím...“ Byla jsem tak vykořejená a ohromená, že jsem sotva dokázala zformulovat svoje myšlenky. Tohle bylo neuvěřitelné. „Myslela jsem, že sedí! Tvrdíš, že s ním ještě neproběhl soud?“

Ano, to bylo rozhodně neuvěřitelné. Viktor Daškov. Chlap, který šel po Lisse a mučil ji fyzicky i psychicky, aby ovládl její schopnosti. Každý Moroj umí používat magii jednoho ze čtyř živlů: země, vzduchu, vody nebo ohně. Lissa ale pracovala s téměř neznámým pátým elementem, jemuž se říká éter. Dokázala uzdravit kohokoli, dokonce i mrtvého. Z toho důvodu jsem s ní teď byla duševně propojená. Někdo to nazývá, že jsem „stínem políbená“. Po autonehodě, při níž zahynuli její rodiče a bratr,

mě přivedla zpátky k životu a to nás k sobě připoutalo takovým způsobem, že dokážu vnímat její myšlenky a prožitky.

Viktor přišel na to, že Lissa dokáže uzdravovat, mnohem dřív než my. Chtěl ji držet pod zámek a využívat ji jako svůj osobní pramen mládí. Neváhal zabít kohokoli, kdo mu přišel do cesty. V mém a Dimitrijově případě použil kreativnější způsob, jak nás vyřadit. Za sedmnáct let jsem si nadělala spoustu nepřátel, ale jsem si jistá, že neexistuje nikdo, koho bych nenáviděla tolik jako jeho – alespoň mezi živými.

Dimitrij měl ve tváři výraz, který jsem dobře znala. Tenhle výraz nasazoval, když si myslel, že bych mohla někoho udeřit. „Seděl, ale soud zatím neproběhl. Právní procedury občas trvají dlouho.“

„Teď ale bude soud? A ty tam jdeš?“ procedila jsem skrz zuby a snažila se zachovat klid. Stejně jsem ale předpokládala, že se pořád tvářím, jako bych nešla pro ránu daleko.

„Příští týden. Chtějí, abych spolu s dalšími strážci vypovídal o tom, co se tu noc stalo tobě a Lisse.“ Jeho výraz se změnil, když si vybavil, co se událo před čtyřmi měsíci. I tenhle jeho výraz jsem znala. Byl odhodlaný a ochranný. Takhle se tvářil vždycky, když se někdo, na kom mu záleží, ocitl v nebezpečí.

„Klidně si mysl, že jsem blázen, když se tě zeptám, ale pojedeme já a Lissa s tebou?“ Odpověď jsem vytušila už předem a vůbec se mi nelíbila.

„Ne.“

„Ne?“

„Ne.“

Dala jsem si ruce v bok. „Podívej, nezdá se ti rozumný, že když budeš mluvit o tom, co se *nám* stalo, měly bychom být u toho?“

Dimitrij se už zase tvářil striktně profesionálně. Zavrtěl hlavou. „Královna a někteří další strážci se domnívají, že pro vás

bude nejlepší, když se toho nezúčastníte. I tak máme dostatek důkazů, a navíc, ať už je Daškov zločinec nebo ne, patří – nebo spíš patřil – k nejmocnějším královským na světě. Ti, kteří vědí o jeho soudním procesu, chtějí, aby se to udrželo v tichosti.“

„Takže předpokládáš, že kdybys nás tam vzal, všude to rozkecáme?“ vykřikla jsem. „Ale no tak, soudruhu. Vážně si myslíš, že bychom to udělaly? Jediné, co chceme, je, aby Viktora zavřeli. Na doživotí. Možná i dýl. A pokud existuje možnost, že by z toho mohl vyvážnout, musíš nás vzít s sebou.“

Poté, co Viktora dopadli, uvěznili ho a já myslela, že tím to hasne. Předpokládala jsem, že bude ve vězení, dokud tam neshnije. Nikdy mě nenapadlo – ačkoli mě to napadnout mělo –, že je nutné, aby ho nejprve odsoudili. Tenkrát byly jeho zločiny zcela zjevné. Přestože morojská vláda je tajná a nemá nic společného s lidskou vládou, operuje v podstatě stejným způsobem. Všechno jí dlouho trvá.

„To rozhodnutí není na mně,“ oznámil mi Dimitrij.

„Ale máš vliv. Mohl bys za nás ztratit slovo, zvláště když...“ Můj vztek malinko polevil a nahradil jej překvapivý strach. Další slova jsem ze sebe téměř nedokázala vypravit. „Zvláště když je reálná šance, že se z toho vykroutí. Je to tak? Fakt ho může královna nechat jít?“

„To nevím. Někdy se dá těžko odhadnout, co královna nebo jiný vysoce postavený královský zrovna udělá.“ Najednou působil unaveně. Sáhl si do kapsy a vytáhl svazek klíčů. „Hele, vím, že jsi naštaná, ale teď to nemůžeme rozebírat. Já musím jít za Albertou a ty dovnitř. Ten hranatý klíč je od postranních dveří. Ty znáš.“

To ano. „Jo. Díky.“

Byla jsem rozmrzelá, což se mi vůbec nelíbilo, obzvláště, když mě uchránil od průšvihů. Stejně jsem tomu ale nedokázala zabránit. Viktor Daškov je zločinec a padouch. Toužil po moci

a nenasytně se po ní sápal a bylo mu jedno, kdo mu vstoupí do cesty. Pokud ho osvobodí... nikdo nemůže odhadnout, co by mohl udělat Lisse nebo nějakému jinému Morojovi. Jen mě to utvrzovalo v přesvědčení, že bych měla udělat něco, co by ho poslalo do kriminálu, ale tak, aby o tom nikdo nevěděl.

Udělal jsem pár kroků, když se za mnou ozval Dimitrij. „Rose?“ Ohlédla jsem se. „Promiň,“ řekl. Odmlčel se a jeho lítostivý výraz se rázem změnil v ostražitý. „Zítřka mi vrať ty klíče.“

Otočila jsem se a beze slova vykročila dál. Nejspíš to bylo nespravedlivé, ale jakousi dětinskou částí své mysli jsem byla přesvědčená, že Dimitrij dokáže cokoli. Kdyby opravdu chtěl, abychom se s Lissou zúčastnily toho procesu, jistě by toho docílil.

Když jsem byla skoro u postranního vchodu, koutkem oka jsem postřehla nějaký pohyb. Nálada mi poklesla ještě víc. Výborně. Dimitrij mi dal klíče, abych se nenápadně proplížila zpátky, a teď mě načapá někdo další. Takové štěstí mám pořád. Napůl jsem očekávala, že to bude nějaký profesor, kterého bude náramně zajímat, co touhle dobou pohledávám venku. Otočila jsem se a v duchu už si vymýšlela výmluvy.

Ale nebyl to profesor.

„Ne,“ vypravila jsem ze sebe přiškrčeně. Tohle musí být nějaký trik. „Ne.“

Na okamžik mě napadlo, jestli se mi to celé nakonec nezdá. Možná, že pořád ležím v posteli a sním.

Protože tohle bylo jediné vysvětlení pro to,
co jsem viděla na trávníku. Tam ve
stínu pod starým sukovitým
dubem někdo stál.

Byl to Mason.

NEBO TEN ČLOVĚK přinejmenším vypadal jako Mason.

Byl – nebo bylo to, ať už to bylo cokoli – těžko viditelné. Musela jsem mhouřit oči a mrkat, abych na něj dokázala zaostřit. Vypadal nehmotně, skoro až průsvitně, a chvílemi jeho obraz vybledával.

Z toho, co jsem viděla, jsem usoudila, že rozhodně vypadá jako Mason. Rysy měl trochu rozmazané a jeho světlá pleť vypadala bledší, než jsem si pamatovala. Jeho zrzavé vlasy teď působily mdle, jako by byly namalované oranžovou vodovkou. Pihy jsem sotva viděla. Na sobě měl přesně to, v čem jsem ho viděla naposled: džíny a žlutou fleecovou bundu, zpod níž mu vykukoval zelený svetr. I všechny tyto barvy byly dost utlumené. Mason vypadal jako fotka, kterou někdo zapomněl na slunci, a ona tak vybledla. Obklopovala ho velice slabá záře.

Co mě ale děsilo nejvíc – tedy kromě toho, že je mrtvý –, byl výraz jeho tváře. Tvářil se smutně, tak strašně smutně. Když jsem se mu podívala do očí, lámalo mi to srdce. Vzpomínky na to, co se stalo před několika týdny, se mi zase rychle vrátily. Všechno jsem to v duchu viděla znovu: jeho padající tělo, krutý pohled Strigojů... V krku se mi udělal knedlík. Jen jsem tam strnule a ohromeně stála, neschopná pohybu.

On si mě také prohlížel, ale jeho výraz se nezměnil. Pořád se tvářil smutně. Pochmurně. Vážně. Otevřel pusou, jako by chtěl něco říct, ale hned ji zase zavřel. Hodnou chvíli jsme na sebe

